

Врана и ракът

Враната летѣла
надъ една рѣка,
да пълзи видѣла
нѣщо край брѣга.

Спуска се и хваща
рака мустакътъ.
Ракътъ злото схваща —
вие му се свѣтъ.

Кацва въ хрусталака
враната въ часа,
слуша тя на рака
ясничко гласа :

— Вранке, да си жива,
твойта майка знамъ,
колко бѣ красива
и отъ родъ голѣмъ!

И баща ти, врано,
зная азъ добре.
По туй време лани
нали той умрѣ?

Радостна, засмѣна,
съ стиснати уста
— Гж! — изрече врана,
съ криле затрептѣ.

— Твоитѣ напети
брата и сестри —
хубостъ у тѣхъ свѣти,
хубостъ - чаръ цари!

Радостна, засмѣна
съ стиснати уста
— Гж! — изрече врана
съ криле затрептѣ.

— Хубостъ тѣй голѣма,
вранке, съ красота
като тебе нѣма
друга на свѣта!

— Га! Га! Га! — съ наслада
гракна врана съ гласъ.
— Цапъ! — въ рѣката пада
ракътъ въ сжщий часъ.

Трайко Симеоновъ